

KAREN

CLEVELAND

M U S I M
M U S I M

TO

V E D I E Ť
V E D I E Ť

motto

Musím to vedieť

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.motto.sk
www.albatrosmedia.sk

Karen Cleveland
Musím to vedieť – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

K A R E N

C L E V E L A N D

M U S Í M

M U S Í M

M U S Í M

T O

V E D I E Ě

V E D I E Ě

V E D I E Ě

motto

Musím to vedieť je román. Mená, postavy, miesta a udalosti sú výtvorom autorkinej predstavivosti alebo sa používajú fiktívne.

Akákoľvek podobnosť so skutočnými udalosťami, miestami alebo osobami – žijúcimi či zosnulými – je čisto náhodná.

Venované B. J. W.

*Keď je človek zamilovaný, vždy začína tým,
že klame sám seba, a končí podvádzaním druhých.
To svet nazýva zalúbením.*

OSCAR WILDE

Stojím vo dverách izby a pozorujem dvojčatá pomedzi tyčky na postieľkach, ktoré mi pripomínajú mreže väzenia, ako pokojne a nevinne spia.

Nočná lampka zalieva izbu ľahkou oranžovou žiarou. Neveľký priestor je zaprataný nábytkom, je ho tu priveľa na takú malú miestnosť. Postieľky – jedna stará, jedna nová. Prebaľovací pult a stohy plienok v plastových obaloch. Knižnica, ktorú sme kedysi dávno s Mattom sami poskladali. Police sa prehýbajú pod ťarchou kníh; tým dvom starším by som ich už mohla prednášať nasпамäť a prisahala som si, že dvojičkám budem čítať ešte častejšie. Len si na to nájst čas.

Na schodoch začujem Mattove kroky a v ruke stisnem USB kľúč. Stláčam ho silno, akoby som oň mala prísť. Všetko bude zasa ako predtým. Posledné dva dni sa vymažú, akoby to bol len zlý sen. Ale kľúč je stále tu – tvrdý, pevný, skutočný.

Dlážka na chodbe zapraská na rovnakom mieste ako zakaždým. Neobrátim sa. Pristúpi ku mne tak blízko, že zacítim jeho mydlo a šampón, *jeho* vôňu, ktorá ma vždy zvláštne upokojovala, no teraz z môjho muža robí – z akéhosi nevysvetliteľného dôvodu – ešte väčšieho cudzinca. Cítim, že váha.

„Môžeme sa porozprávať?“ spýta sa.

Vysloví to ticho, no aj to stačí na to, aby sa Chase zahniezdil. Chlapček v spánku vzdychne a potom znehybnie, stále skrútený do kľbka, akoby sa chránil. Vždy som si myslela, ako veľmi sa

podobá na svojho otca: s tými vážnymi očami, ktoré všetko vnímajú. Teraz však rozmýšľam, či ho niekedy budem naozaj poznať, či nebude ukrývať veľké tajomstvá, čo zničia každého v jeho blízkosti.

„Čo sa tu dá povedať?“

Matt podíde o krok bližšie, položí mi ruku na rameno. Odstúpim, aby som sa vyslobodila spod jeho dotyku. Ruka mu zavisne vo vzduchu, potom mu klesne k boku.

„Čo urobíš?“ spýta sa.

Pozriem do druhej postielky, na Caleba, ktorý v dupačkách leží na chrbte; s plavými kučerami a rukami a nohami roztiahnutými ako morská hviezdica. Dlane otvorené, ružové pery tiež. Nemá ani potuchy, aký je zraniteľný a aký vie byť svet krutý.

Vždy som hovorila, že ho budem chrániť. Dám mu silu, ktorá mu chýba, postarám sa, aby dostal všetky príležitosti, budem jeho život udržiavať v normálnych koľajach. Ako to však urobím, keď tu nebudem?

Pre svoje deti by som urobila všetko. *Všetko*. Roztvorím prsty a pozriem na USB kľúč, ten nevýrazný obdĺžnik. Taký malý a s takou veľkou mocou. Má silu dať veci do poriadku aj ich zničiť.

Asi ako lož, keď o tom človek porozmýšľa.

„Vieš, že nemám *na výber*,“ poviem a prinútim sa naňho pozrieť, na svojho manžela, muža, ktorého tak dobre poznám – a zároveň vôbec nie.

PRED DVOMA DŇAMI

PRVÁ KAPITOLA

„Zlé správy, Viv.“

Matt vyriekne slová, ktoré by každého vydesili, jeho tón je však chlácholivý. Ľahký a ospravedlňujúci. Ide o niečo nepríjemné, no určite sa to bude dať zvládnuť. Keby to bolo niečo naozaj zlé, hlas by mal vážnejší. Vyslovil by celé moje meno. *Mám zlé správy, Vivian.*

Telefón si pridržam pri uchu nadvihnutým plecom, odtiahnem stoličku na druhú stranu pracovného stola v tvare písmena *L*, k počítaču, umiestnenému pod sivými skrinkami na stene. Zamierim kurzorom po obrazovke k ikone v tvare sovy a dvakrát na ňu kliknem. Ak je to to, čo si myslím – čo *viem*, že to je –, potom budem pri pracovnom stole už len chvíľu.

„Ella?“ spýtam sa. Pohľadom zablúdím ku kresbe nakreslenej pastelkami a pripnutej na vysokej stene kóje, k farebnému výbuchu v mori sivej.

„Tridsaťsedem celých sedem.“

Zatvorím oči a zhlboka sa nadýchnem. Čakali sme to. Polovica triedy ochorela, skolilo ich to ako tabličky domina, bola to len otázka času. Štvorroční priveľmi nedodržiavajú hygienu. Ale dnes? Muselo sa to stať práve dnes?

„Ešte niečo?“

„Nie, len tá teplota.“ Odmlčal sa. „Mrzí ma to, Viv. Keď som ju ráno odvádzal, vyzerala v poriadku.“

Prehltnem cez stiahnuté hrdlo a prikývnem, aj keď ma nevidí. Keby to bol hociktorý iný deň, vyzdvihol by ju. Môže pracovať

z domu, aspoň teoreticky. Ja nie a všetko voľno som si minula, keď sa narodili dvojčičky. Dnes však berie Caleba do mesta na vyšetrenia. Celé týždne som pociťovala vinu za to, že tam nebudem. A teraz tam nielen nebudem, ale ešte si aj vezmem voľno, ktoré už nemám.

„Do hodiny som tam,“ poviem. Podľa ich predpisov musíme prísť do hodiny odvtedy, keď zavolajú. Musím rátať cestu k autu – stojí na okraji obrovského parkoviska v Langley –, no mám ešte pätnásť minút na dokončenie dennej práce. Pätnásť minút odpočítam zo svojej negatívnej bilancie.

Pozriem na časový údaj v rohu obrazovky – je desať hodín a sedem minút – a potom presuniem pohľad na papierový pohár zo Starbucksu pri svojom pravom lakti, z ktorého cez otvor vo viečku uniká para. Odmenila som sa, márneotratne som míňala na oslavu dlhoočakávaného dňa, dožičila som si palivo na únavné hodiny, ktoré ma čakali. No vzácne minúty, ktoré som mohla stráviť štúrovaním sa v digitálnych dokumentoch, sú premrhané. Mala som ostať pri klasike – prskajúcom kávovare, z ktorého vyjde tekutina so zrníčkami mletej kávy na hladine.

„To som vravel v škole,“ povie Matt. *Škola* je v skutočnosti predškolské zariadenie, kde trávajú dni naše tri najmladšie ratolesti. *Škola* tomu hovoríme od Lukových troch mesiacov. Čítala som, že to uľahčuje prechod, znižuje pocit viny za to, že opustíte svoje dieťa na osem až desať hodín denne. Nie je to tak, ale človek sa ťažko zbavuje starých zvykov.

Nastane ďalšia odmlka a v pozadí počujem Calebovo džavotanie. Započúvam sa a viem, že Matt počúva tiež. Akoby sme to v tomto štádiu museli robiť. Sú to len samohlásky, žiadne spoluhlásky.

„Viem, že dnes si mala mať veľký deň...“ pokračuje nakoniec a potom stíchne. Som zvyknutá na jeho odmlky, na neurčité rozhovory na mojej verejnej linke. Vždy predpokladám, že niekto počúva. Rusi. Číňania. Preto zo školy volajú Mattovi, keď sa niečo

stane. Som radšej, keď pred ušami našich protivníkov utají niektoré osobné detaily o našich deťoch.

Môžete si myslieť, že som paranoidná, alebo ma len nazvite analytickou kontrašpionáže CIA.

To je všetko, čo Matt v skutočnosti vie. Nie to, že sa márne pokúšam odhaliť sieť ruských spiacich agentov. Ani to, že som vytvorila metodológiu na identifikáciu ľudí zapojených do prísne utajeného programu. Vie len, že na tento deň som čakala celé mesiace a čoskoro by som sa mala dozvedieť, či dva roky tvrdej práce stáli za to. A či dostanem povýšenie, ktoré tak zúfalo potrebujeme.

„No, áno,“ prisvedčím a hýbem myšou sem a tam, sledujem, ako sa *Athena* načítava, kurzor má podobu presýpacích hodín. „Dnes je najdôležitejšie Calebovo vyšetrenie.“

Pohľadom sa vrátim na stenu kóje, k pestrým obrázkom nakresleným pastelkami. Ellin obrázok zachytáva našu rodinu, paličkové ruky a nohy trčia zo šiestich šťastných tvárí. Lukov je trochu lepšie prepracovaný, je na ňom jediná postava, hrubé, zubaté čmáranice vyfarbujú vlasy, šaty a topánky a veľké tlačené písmená hlásajú *MAMA*. Je to z jeho superhrdinského obdobia. Som to ja: v plášti, ruky spustené pri tele a na tričku písmeno *S*. Supermama.

V hrudi pocítim známy tlak, neudržateľné nutkanie rozplakať sa. *Dýchaj zhlboka, Viv. Dýchaj zhlboka.*

„Maldivy?“ povie Matt a mne sa ústa zvlia v miernom úsmeve. Vždy to urobí, nájde spôsob, ako ma rozosmiať, keď to najviac potrebujem. Pozriem na našu fotografiu na rohu pracovného stola, moju obľúbenú zo svadobného dňa pred takmer desiatimi rokmi. Obaja sme takí šťastní, takí *mladí*. Hovorili sme si, že na naše desiate výročie pôjdeme do nejakej exotickej krajiny. Už to určite nie je v hre, ale je fajn snívať. Fajn a zároveň deprimujúce.

„Bora Bora,“ odvetím.

„To prežijem.“ Zaváha a v pauze znova začujem Caleba. Ďalšie samohlásky. *Aaa-aaa-aaa*. V duchu počítam, koľko mesiacov už

Chase vyslovuje aj spoluhlásky. Viem, že by som nemala – všetci lekári to hovoria –, no robím to.

„Bora Bora?“ začujem za sebou s predstieranou nevierou. Položím dlaň na slúchadlo a otočím sa. Je to Omar, môj náprotivok v FBI, tvári sa pobavene. „To sa bude ťažko obhajovať, dokonca aj Spravodajskej službe.“ Vystrúha široký úsmev, ktorý je ako vždy nákazlivý, a ja sa usmejem tiež.

„Čo tu robíš?“ spýtam sa a rukou stále prikrývam mikrofón telefónu. Caleb mi bľaboce do uší, pre zmenu je to O. Ó-ó-ó.

„Mal som schôdzku s Petrom.“ Pristúpi o krok bližšie a sadne si na kraj písacieho stola. Pod tričkom sa mu pri boku črtá puzdro na zbraň. „To načasovanie mohla, ale nemusela byť náhoda.“ Pozrie na obrazovku môjho počítača a úsmev sa mu pozvoľna vytratí. „Malo to byť dnes, nie? O desiatej dopoludnia...“

Zadívam sa na tmavú obrazovku, kurzor má stále podobu presýpacích hodín. „Áno, dnes.“ Bľabotanie v mojich ušiach stíchlo. Posuniem sa aj so stoličkou, takže sa od Omara trochu odvrátim, a odkryjem mikrofón. „Zlatko, musím ísť. Prišiel Omar.“

„Povedz mu, že ho pozdravujem,“ vyriekne Matt.

„Poviem.“

„Ľúbim ťa.“

„Aj ja teba.“ Zložím slúchadlo a obrátim sa k Omarovi, stále sa opiera o môj písací stôl, nohy v denime má natiahnuté a pri členkoch prekrížené. „Matt ťa pozdravuje,“ odovzdám odkaz.

„Á, takže to on je tá spojka na Bora Bora. Plánujete dovolenku?“ Opäť sa široko usmieva.

„Teoreticky,“ odpoviem a vlašne sa zasmejem. Vyznie to trápne a na líca mi vystúpi červen.

Hľadí na mňa trochu dlhšie a potom sa, vďaka bohu, pozrie na svoje zápästie. „Dobre, teraz je desať desať.“ Nohy si prekríži na opačnú stranu. Potom sa nahne dopredu, na tvári má neklamné vzrušenie. „Čo pre mňa máš?“

Omar túto prácu robí dlhšie než ja. Prinajmenšom desať rokov. Hľadá súčasných spiacich agentov v USA a ja sa snažím odhaliť tých, ktorí riadia ich bunku. Ani jeden z nás neuspel. Stále sa čudujem, že jeho nadšenie neochabuje.

„Zatiaľ nič. Ešte som sa ani nepozrela.“ Kývnem hlavou na obrazovku, na ktorej sa stále načítava program, potom pozriem na čiernobielu fotografiu pripnutú na stene kóje vedľa kresieb mojich detí. Jurij Jakov. Mäsitá tvár s tvrdým výrazom. Ešte niekoľko kliknutí a dostanem sa do jeho počítača. Uvidím, čo vidí on, budem sa pohybovať v počítači ako on, prezriem si jeho dokumenty. A možno dokážem, že je ruský špión.

„Kto si a čo si urobila s mojou priateľkou Vivian?“ spýta sa Omar s úsmevom.

Má pravdu. Keby v Starbuckse nebol taký rad, bola by som sa do programu prihlásila presne o desiatej. Mala by som prinajmenšom pár minút na to, aby som sa tam poobzerala. Pokrčím plecami a ukážem rukou na obrazovku. „Snažím sa.“ Potom kývnem na telefón. „Ale aj tak to bude musieť počkať. Ella je chorá, musím ísť po ňu.“

Omar prudko vydýchne. „Decká. Vždy si to zle načasujú.“

Zaujme ma pohyb na obrazovke a pritiahnem si stoličku bližšie. *Athena* sa konečne načítala. Všade sú červené banery, množstvo slov, každé z nich označuje inú kontrolu, iné utajenie. Čím viac textu, tým väčší obsah podlieha utajeniu. A tohto je teda poriadne veľa. Kliknem na jedno okno, potom na druhé. Každé kliknutie značí súhlas. Áno, viem, že sa dostávam k citlivým utajeným informáciám pre konkrétneho adresáta. Áno, viem, že ich nesmiem prezradiť, lebo si dlho posedím v base. Áno, áno, áno, len ma už pustite k tej informácii.

„Je to ono,“ povie Omar. Nezabúdam, že je tu, a pozriem naňho kútikom oka. Úmyselne sa díva inam, usilovne sa vyhýba obrazovke, poskytuje mi súkromie. „Cítim to.“

„Dúfam,“ zamrmlám. A naozaj tomu verím. Som však nervózna. Táto metodológia je riskantná. Veľmi riskantná. Vytvorila som profil podozrivých šéfov bunky: vzdelávacie inštitúcie, štúdium a dosiahnuté hodnosti, banky, cestovanie v Rusku a v zahraničí. Prišla som s algoritmom a identifikovala päť jednotlivcov, ktorí najlepšie zodpovedajú tomuto modelu. To sú pravdepodobní kandidáti.

Prvých štyria boli falošná stopa a teraz je program na odstrel. Všetko stojí na Jurijovi – čísle päť. Do jeho počítača sa bolo najťažšie dostať, takže som si pri ňom najviac verila.

„A ak to nie je ono,“ vraví Omar, „urobila si niečo, čo sa ešte nikomu nepodarilo. Dostala si sa blízko.“

Zamerať sa na šéfov bunky je nový postup. Federálny úrad sa už celé roky snaží identifikovať spiacich agentov, tak dobre sa asimilovali, že je to takmer nemožné. Bunka je navrhnutá tak, že spiacci agenti majú kontakt iba so svojím šéfom, aj ten je obmedzený na minimum. A Spravodajská služba sa zameriava na šéfov agentúrnej siete, chlapíkov, ktorí majú na starosti šéfov buniek a sú v Moskve, kde majú priame väzby na ruskú tajnú službu SVR.

„Blízko sa neráta,“ hlesnem. „Ty to vieš lepšie než ktokoľvek iný.“

V čase, keď som začala pracovať na tejto agende, bol Omar veľmi ambiciózny mladý agent. Navrhol novú iniciatívu: osloviť hlboko zakorenených spiacich agentov, aby „vystúpili z tieňa“ a vydali sa nám do rúk výmenou za amnestiu. Ako to zdôvodnil? Musí tu byť aspoň niekoľko spáčov, ktorí by radi zamenili svoje krytie za realitu, a my sa od nich môžeme dozvedieť dosť na to, aby sme prenikli do ich agentúrnej siete.

Plán sme potichu spustili a do týždňa za nami prišiel jeden človek, volal sa Dmitrij. Povedal, že je šéf bunky na strednej úrovni, a poskytol nám informácie o programe. Potvrďovali to, čo sme už vedeli – šéfovia ako on mali na starosti piatich agentov; on sa zodpovedal šéfovi siete, ktorý mal na starosti piatich šéfov bunky.

Kompletne sebestačná bunka – to nás naozaj zaujalo. Potom prišli na rad šokujúce tvrdenia, informácie, ktoré sa nezhodovali s ničím, čo bolo pravdivé, a odrazu sa vyparil. Odvtedy sme ho volali *Dmitrij Podstrčil*.

To bol koniec toho programu. Predstava, že by sme verejne priznali, že v USA sú spiaci agenti a my ich nie sme schopní nájsť, bola pre šéfov Federálneho úradu neprijateľná. Pre toto a pre možnú ruskú manipuláciu – podstrčených dvojitych agentov s falošnými stopami – bol Omarov plán ostro skritizovaný a potom odmietnutý. *Zaplavia nás ďalší Dmitrijovia*, povedali. A potom Omarova kedysi sľubná kariéra uviazla na mŕtvom bode. Zabudlo sa naňho a on sa každý deň lopotil s nevďačnou, frustrujúcou, beznádejnou úlohou.

Obrazovka sa zmení a objaví sa na nej ikonka s Jurijovým menom. Zakaždým pocítim vzrušenie, keď uvidím mená svojich cieľov, lebo viem, že sa nám otvorilo okno do ich digitálneho života, k informáciám, ktoré považujú za súkromné. V tej chvíli sa Omar postaví. Vie, že sa zameriavame na Jurija. Patrí k hŕstke agentov Federálneho úradu oboznámených s programom a je jeho najväčším fanúšikom, človekom, ktorý verí v algoritmus a vo mňa viac než ktokoľvek iný. No aj tak doň nemá priamy prístup.

„Zavolaj mi zajtra, dobre?“ rozlúči sa.

„Jasné,“ odpoviem. Otočí sa, a len čo mu vidím chrbát, sústreďím sa na obrazovku. Dvakrát kliknem na ikonu a objaví sa červeno orámované okno, zobrazujúce obsah Jurijovho laptopu, jeho zrkadlová podoba, ktorú môžem prečesať. Mám len pár minút, potom musím odísť. Na krátke nahliadnutie je to však dosť.

Pozadie je tmavomodré, posiate bublinami rozličnej veľkosti a rôznymi odtieňmi modrej. Na jednej strane sú v štyroch úhľadných radoch zoradené ikony, polovicu z nich tvoria súbory. Názvy súborov sú v azbuke, rozoznám písmená, no neviem ich prečítať – aspoň nie dosť dobre. Pred rokmi som chodila na ruštinu pre

začiatocníkov, ale potom prišiel Luke a už som sa k tomu nevrátila. Ovládam nejaké základné frázy a spoznám niektoré slová, to je všetko. S ostatným sa spolieham na jazykovedcov alebo prekladateľský softvér.

Otvorím niekoľko súborov, potom textové dokumenty v nich. Strana za stranou, všetko je husto popísané azbukou. Pocítim prílev sklamaní, hoci viem, že je to hlúpe. Rus sediaci pri počítači v Moskve predsa nebude písať po anglicky, robiť si zápisy v angličtine, *Zoznam prísne utajených operatívov v USA*. Vedela som, že to, čo hľadám, je zašifrované. Dúfala som však, že uvidím nejaký záchytný bod, nejaký chránený dokument, niečo *očividne* zašifrované.

Infiltrácie na vysokej úrovni nám počas rokov prezradili, že identitu spáčov poznajú len ich šéfovia a mená sa uchovávali elektronicky, lokálne. Nie v Moskve, lebo SVR – mocná Služba zahraničnej rozviedky, čiže ruská zahraničná špionážna služba – sa obáva krtkov vo vlastnej organizácii. Bojí sa ich tak veľmi, že radšej riskuje, že príde o spáčov, než by ich mená držala v Rusku. A my vieme, že ak by sa šéfovi bunky čokoľvek stalo, šéf agentúrnej siete vstúpi do elektronických dokumentov a vyžiada si z Moskvy šifrovací kľúč, čo je jedna časť mnohohvrstevného dešifrovacieho protokolu. My máme kód z Moskvy. Akurát sme nikdy nemali nič na dešifrovanie.

Program je nepriestrelný. Nevieme sa doň dostať. Dokonca nevieme, na čo slúži – ak vôbec na niečo slúži. Môže to byť len pasívna zbierka, ale mohlo by ísť aj o niečo zlovestnejšie. Keďže vieme, že vedúci programu podáva hlásenia priamo Putinovi, myslím si, že je to skôr to druhé – a to mi nedá v noci spať. Ďalej prezerám obrazovku, očami prebehnem každý dokument, hoci presne neviem, čo vlastne hľadám. A potom zbadám slovo azbukou, ktoré spoznám. *ДРУЗЯ. Priatelia*. Posledná ikonka v poslednom rade. Dvakrát na ňu kliknem a súbor sa otvorí, je v ňom zoznam piatich

fotografií vo formáte JPEG, nič viac. Srdce sa mi rozbúcha silnejšie. Päť. Každý šéf bunky má na starosti päť spáčov – zistili sme to z mnohých zdrojov. A ten názov. *Priatelía*.

Rozkliknem prvú fotografiu. Je to portrét nevýrazného muža v strednom veku s okrúhlymi okuliarmi. Prebehne mnou vlna vzrušenia. Spáči sú dobre asimilovaní. Skutočne neviditeľní členovia spoločnosti. Tento určite môže byť jedným z nich.

Logika mi velí, aby som sa príliš nevzrušovala; všetky naše informácie uvádzajú, že dokumenty týkajúce sa spáčov sú zašifrované. Intuícia mi však napovedá, že toto je niečo veľké.

Otvorím druhú fotografiu. Žena s ryšavými vlasmi, jasnými modrými očami a širokým úsmevom. Ďalší portrét, ďalší potenciálny spáč. Dívam sa na ňu. Zrazu mi niečo napadne, ale snažím sa tú myšlienku zahnať. No nedá sa. Sú to len fotografie. Nie je tu nič o ich totožnosti, nič, na základe čoho by ich šéf siete mohol kontaktovať.

No aj tak. *Priatelía*. Fotografie. Možnože Jurij nie je ten nepolapiteľný šéf bunky, ktorého som túžila odhaliť, ten, na ktorého nájdenie spravodajská služba vynaložila prostriedky. Mohol by to byť verbovač? A títo piati ľudia musia byť dôležití. Možno sú to cieľe.

Kliknem dvakrát aj na tretiu fotografiu a na obrazovke sa zjaví tvár. Portrét zblízka. Dobré známy a očakávaný – a predsa nie, lebo je tam, kde nemá byť. Zažmurkám naň raz, dvakrát, moja myseľ sa snaží spojiť to, čo vidím, s tým, čo *vidím* a čo to znamená. A potom... Prisahám, že sa zastavil čas. Ľadové prsty mi zovreli srdce, stisli ho a uši mi naplnilo šumenie krvi.

Hľadím do tváre svojho manžela.

DRUHÁ KAPITOLA

Cez búšenie v ušiach počujem približujúce sa kroky. Z hmly v mojej mysli sa v okamihu vykryštalizuje jediný príkaz. *Skry to!* Prejdem kurzorom na X v pravom hornom rohu a kliknem. Mattova tvár zmizne.

Otočím sa za zvukom, ku vchodu do mojej kóje. Prichádza Peter. Videl to? Pozriem späť na obrazovku. Žiaden obrázok, len otvorený súbor a päť riadkov textu. Zatvorila som to včas?

Dobiedzavý hlas v mojej mysli sa ma pýta, prečo na tom záleží. Prečo som pocítila potrebu skryť to.

Je to Matt, môj manžel. Nemala by som bežať za bezpečnostnou službou a pýtať sa, prečo Rusi majú jeho fotografiu? V žalúdku sa mi dvíha nevoľnosť.

„Ideš na schôdzu?“ pýta sa Peter. Jedno obočie mu vytŕča nad hrubým rámom okuliarov. Stojí predou mnou v mokasínach, vyžehlených bavlnených nohaviciach a v košeli na gombíky, ktorú má pozapínanú až ku krku. Peter je vedúci analytik tejto agendy, už od sovietskych čias, a posledných osem rokov môj učiteľ. Nikto o ruskej kontrašpionáži nevie viac. Tohto tichého a uzavretého chlapíka si každý musí vážiť.

Momentálne na tvári nemá nijaký čudný výraz. Zračí sa v nej len otázka. Idem na rannú schôdzu? Nemyslím, že to videl.

„Nemôžem,“ odvetím a hlas mám neprirodzene vysoký. Snažím sa ho znížiť a nedopustiť, aby sa mi triasol. „Ella je chorá. Musím ísť po ňu.“

Prikývne, je to skôr len mierny úklon. Výraz tváre sa mu nezmení, ostáva neporušený. „Dúfam, že sa jej polepší,“ povie, otočí sa a odchádza ku konferenčnej miestnosti, kocke so sklenenými stenami, ktorá by sa skôr hodila do nejakého technologického startupu než do centrály CIA. Dívam sa za ním dosť dlho – ale neotočí sa.

Obrátim sa späť k počítaču, k prázdnej obrazovke. Nohy mi oslabli, dych sa zrýchlil. Mattova tvár v Jurijovom počítači. A môj prvý popud: *Skry to! Prečo?*

Počujem kolegov z nášho tímu, ako sa pomaly vlečú do zasaďacky. Moja kója stojí pri nej najbližšie, takže okolo nej prechádza každý, kto tam ide. Väčšinou je tu pokoj, lebo sa nachádza na konci miestnosti. Zamieria sem len tí, čo idú do zasaďacky alebo do miestnosti s obmedzeným vstupom, ktorá je za ňou – tam sa môžu analytici zamknúť a prezeráť si tie najcitlivejšie materiály, v ktorých sú cenné a ťažko dostupné informácie. Keby Rusi vedeli, že ich máme, určite by vystopovali a zlikvidovali ich zdroj.

Roztrasene sa nadýchnem, potom ešte raz. Keď sa kroky približia, otočím sa. Prvá je Marta. Potom bok po boku v tichom rozhovore Trey s Helen. Rafael a za ním Brent, náš vedúci, ten len rediguje dokumenty. Skutočným šéfom je Peter a každý to vie.

My siedmi sme tím zaoberajúci sa spáčkmi. Sme podivná skupinka, s ostatnými tímami v ruskom oddelení centra kontrašpionáže máme len málo spoločného. Oni majú toľko informácií, že ani nevedia, čo s nimi – my nemáme vôbec nič.

„Ideš?“ pýta sa Marta, zastaví sa pri mojej kóji a oprie sa rukou o vysokú stenu. Keď prehovorí, zovanie ku mne vôňa mäty a ústnej vody. Pod očami má vaky a na nich hrubú vrstvu krycieho krému. Zdá sa, že včera si dala priveľa. Marta bola predtým operačnou dôstojníčkou, teraz miluje whisky rovnako ako spomienky na dni slávy vo svojej branži. Raz ma učila otvárať zámok

kreditkou a sponkou, ktorou som Elle vypínala vlasy na hodine baletu a našla som ju na dne pracovnej tašky.

Pokrútim hlavou. „Mám choré dieťa.“

„Hnusné baktérie.“

Spustí ruku a pokračuje ďalej. Usmejem sa na ďalších, čo prechádzajú okolo. *Všetko je ako inokedy*. Keď sa všetci zhromaždia v sklenej kocke a Brent zatvorí dvere, otočím sa späť k obrazovke. Dokumenty, spletenina azbuky. Trasiem sa. Pozriem na časový údaj v rohu obrazovky. Mala som odísť už pred tromi minútami.

V skrútenom žalúdku mám veľkú tvrdú hrču. Teraz predsa nemôžem odísť – alebo áno? Nemám však na výber. Ak prídem po Ellu neskoro, bude to druhý raz. A po treťom raze ju vylúčia. V každej triede majú zoznam čakajúcich náhradníkov a nebudú dlho rozmýšľať. Okrem toho, čo by som robila, keby som tu ostala?

Existuje jeden bezpečný spôsob, ako zistiť, prečo je Mattova fotografia v tom dokumente, a nie je to prehľadávanie ďalších dokumentov. Je mi nevoľno. Prehltnem, kurzorom zatvorím *Athenu* a vypnem počítač. Potom schmatnem tašku a kabát a vykročím k dverám.

Je ich cieľ.

Kým prídem k autu – ruky mám ako cencúle a dych zo mňa vychádza v bielych chuchvalcoch –, som si tým už istá.

Nebol by prvý. Posledný rok boli Rusi agresívnejší než doteraz. Začalo sa to Martou. V posilňovni sa s ňou skamarátila žena s východoeurópskym prízvukom a dala si s ňou pár drinkov v bare *O'Neill's*. Po niekoľkých pohárikoch sa žena Marty priamo spýtala, či by mala záujem pokračovať v ich „priateľstve“ rozhovorom o práci. Marta odmietla a ženu už viac nevidela.

Ďalší bol Trey. Vtedy ešte tajil svoju orientáciu a vždy so svojím „spolubývajúcim“ Sebastianom musel riešiť nejaké súrne